

אורי אבנרי, מארק האלטר ולוטפאללה סולימאן על במת הוויכוח בפאריס

עשרות אנשי "אליפתח" וסמני דנטים פלסטיניים, ישראלים ובי יונים מכל הגוונים, סטודנטים צרפתיים ממאז עד טרוצקי, וסי תם קהל בלתי-מוגדר.

"מאז הוויכוחים הגדולים בין רבנים וכמ רים בחצר איזבל ופרדיננד, בספרד של ימי הביניים, לא היה דבר כזה!" התלוצץ עורך צרפתי. אשתו הוסיפה: "לי זה מזכיר יותר מלחמת-שוורים — אני רק לא יודעת מי השור ומי המטאדור."

בטוחים שעומד להתחולל קרב אלים, עד כי השאירו את נשותיהם בבית.

ישראלים וטרוריסטים

כ אשר נפתח המסך, היה האולם מלא מפה אל פה, על שלושת יציעי. מעולם לא ראה אולם זה קהל מוזר יותר.

באוניברסיטה הפאריסאית על אסיפה פרו-ערבית, בה עמדו להקרין סרט בשם פלטי טין תנצח. בעזרת מוטות ברזל וכלי נשק אחרים שברו עצמות, פתחו ראשים ושלחו כמה אנשים לבית-חולים — ביניהם איש מצפן אלי לבל.

התנפלות זו אורגנה כתגובה על התנפלות דומות מהצד השני. מזה שנה אי-

ה שוטרים מאחורי הקלעים הציגו בעצבנות ורך החורים במסך. הסדרנים, בעלי הסרטים האדומים על שרוליהם, התרו-צצו ממקום למקום. הקהל באולם ובשלושת היציעים היה אחוז מתח. האנשים הסתכלו איש ברעהו בסקרנות מהולה בחשש.

זה היה ביום החמישי לפני שבועיים, באולם המהודר של תיאטרון הברטו בצפון פאריס.

המאורע היה חסרת-קדים, וכל הנוכחים ידעו זאת.

כי מעולם לא נתקיים בפאריס, או בכל מקום אחר בעולם, מאז רע דומה: ויכוח פומבי בין ישי-ראלי ומצרי.

הטענות

ג על הכמה זה לא היה ברור כל כך. אחרי דברי הפתיחה של האלטר פתח בוויכוח לוטפאללה סולימאן — בי אידיאולוגיה המקובלת של אליפתח.

תמצית טענות: ישראל מבוססת על הטא קדמון של איצק, ועל כן אין להשלים עם קיומה. יש להקים בארץ כולה מדינה חילונית, לאלאומית ולא-דתית, בה יהיו הערבים והיהודים בצוותא. כהוכחה לכך שישראל אינה מתכוונת לשלום, אלא להתפשט טות נוספת, הביא את הרכב הממשלה הישראלית החדשה, שפורסם באותו יום בי-צרפת.

דבריו שוסעו כל כמה דקות על-ידי יהודים בקהל, שגילו התרגשות קיצונית, אולם המפריעים הושקו והנואם יכול היה לסיים את דבריו.

פאריס היתה כמקחה — אך אך עתון 'ישראלי' אחד לא הזכיר זאת

הוויכוח הגדול

תנאי "אליפתח"

כ אשר הופיעו בעתונים החשובים ובי רדיו, ההודעות על המאורע העומד להתרחש לא האמינו רבים כי הדבר אפשרי. הדבר הפך נושא כמעט-בלעדי לשיחות בי שגירות ישראל ובשגרירויות הערביות. רבים התערבו כי לא יתקיים, ושם יתקיים — יפוצץ.

"ברגע האחרון יודיעו הערבים שהם לא יופיעו", התערבו כמה יהודים.

כמה דקות אחרי שזה יתחיל יפוצצו הסטודנטים הפרו-ערביים או הציוניים את כל העניין! ניבאו עתונאים מנוסים.

האיש שאירגן את המאורע היה מודאג יותר מכולם. מארק האלטר, צייר יהודי שייסד את "ועד השמאל לחטן שלום בדרך משאומתן במירח התיכון", הוא צעיר הדר מה להרצל. הוא מקובל על הערבים ועל היהודים, נתקבל לא פעם על-ידי שני הצדדים. אשתו הפעלתנית, קלארה האלטר, ביקרה גם בישראל וגם בארצות-ערב.

אולם כאשר יזמו מאורע זה, לא האמינו בעצמם כי יצליחו. המכשולים היו עצומים מדי.

מהצד הישראלי בחרו באדם שעמדותיו ידועה היטב בעולם הערבי — אורי אבנרי. הבטיחה היתה למצוא את ברהפלוגת הנכון בצד השני.

תחילה פנו אל האירגונים הי פלסטיניים. אזה הסכימו לשלוח שדיוחים שירדכו בוויכוח — אך לא מעל הבמה. הוסיכם שירדכו במיקרופון מן האולם, וכי הנציג הערבי על הכמה לא יהיה פלסי-מיני.

האדם שנמצא לתפקיד זה הוא אישיות ידועה בפאריס. לוטפאללה סולימאן, מצרי מוסלמי, הוא עתונאי וסופר, חריף-ביטוי וקנאי, חסיד מושב של עבד-אל-נאצר ומקובל על הערבים כנושא דברם. הוא הסכים לפתוח את הוויכוח בשם הערבים — והדבר הבטיח מראש שיהיה זה ויכוח לוטה.

מוכנים לקרב

ב ימים האחרונים שקדמו למאורע גברה המחאות סביבו. גברה המחאות סביבו. גברה המחאות סביבו.

החשוב בעיתוני צרפת הקדיש למאורע ידעה גדולה, בצד הידעה על הקמת הממשלה החדשה בישראל. בידיעה, שנאשה את הכותרת "עיתון פניס-אל-פניס של הי"כ ישראלי ועיתונאי מצרי בפאריס", תואר הוויכוח ב"מאורע נדיר".

לה מונד

בחמש השורות הראשונות ישבו השומן והסולת של העתונות הפאריסאית — החל בז'אן דניאל, עורך נובל אוברטור, דרך קלוד לאנצמן, מוכירו המדיני של ז'אן-פול סארטר, עד אריק רולו, איש להימונ. כמי עט כל המומחים הצרפתיים לענייני המרחב נכחו במקום.

בשורה הראשונה ישבו אנשי השגרירויות. איש השגרירות הסובייטית, המומחה לענייני ערבים, הפריד בין נספח השגרירות הישראלי, אבני לימור, ובין נספח השגרירויות של מצריים, סוריה ואלג'יריה.

בקהל הצטופפו כתף-אליכתף

אפשר היה עוד לארגן אסיפה פרו-ישראלית כלשהי באוניברסיטה, מכיוון שהקבוצות של חסידי-מא, התומכים באליפתח ובשאר איר-גוני החבלה, פוצצו בכוח כל אסיפה כזאת. הציונים החליטו להשיב מלחמה שערך.

התוצאה: הכל היו בטוחים שי-חסידי מאז וטרוצקי יבואו לזווי-כוח הגדול, יפוצצו אותו כמות.

המשטרה עמדה במצב הכן, אורגנה קבוי צה גדולה של אנשי-אגרוף מקרב חסידי החעד של האלטר (שסיסמתם באוניברסיטה היא: "במירח התיכון, רק השלום הוא מהפכני"). אבל רבים מן הבאים היו כה

- בארץ יש שני עמים, שלכל אחד מהם זכות לקיום לאומי.
- אשליה היא להניח כי שני העמים יוכלו לחיות בצוותא במדינה אחת, אחרי שלחמו זה בזה במשך שלושה דורות.
- (האם ירדינו הערביים מוכנים לקבל של-טון דמוקרטי של הרוב היהודי? מי יפקד על הצבא? מי ינהל את המשטרה?)
- יש דמיון מפתיע בין "פלסי-מין השלמה" של עראפאת ו"ישי-ראל השלמה" של בגין.

- אליפתח הוא תנועה לאומית, לא תנועה סוציאליסטית. קשה להאמין כי דחקה הוא יכונן מדינה לאלאומית.
- כשכל האומות יותרו על מדינותיהן הלאומיות, בודאי נעשה זאת גם אנחנו. עד אז, זקוקים גם הישראלים וגם הפלסטיני גים למדינות לאומיות משלהם, שיגנו על בטחונם ויבטאו את אישיותם הלאומית.
- אחרות הארץ היא מטרה משותפת לישראלים ולערבים, אך הדבר ניתן להגשי מה באופן מעשי רק על-ידי ברית בין שתי מדינות לאומיות, ישראל ופלסטיני, שתתהדק בהדרגה, עד כי במרוצת הזמן יתאפשרו חיים-בצוותא תוך אימון הדדי בכל רחבי הארץ.
- בניגוד לדברי קודמו, לא הופי (המשך בעמוד 27)